Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (osmo vijeće)

16. srpnja 2020.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Carinska unija – Carinski zakonik Zajednice – Uredba (EZZ) br. 2913/92 – Nadzor robe – Zahtjev za reviziju carinske deklaracije – Naknadna provjera”

U predmetu C-496/19,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputila Commissione tributaria regionale della Campania – sezione staccata di Salerno (Okružni porezni sud za Kampaniju, Izdvojeno vijeće u Salernu, Italija), odlukom od 29. rujna 2017., koju je Sud zaprimio 25. lipnja 2019., u postupku

**Antonio Capaldo SpA**

protiv

**Agenzia delle dogane e dei monopoli – Ufficio delle dogane di Salerno,**

SUD (osmo vijeće),

u sastavu: L. S. Rossi, predsjednica vijeća, J. Malenovský i N. Wahl (izvjestitelj), suci,

nezavisni odvjetnik: M. Bobek,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za društvo Antonio Capaldo SpA, P. Giordano i R. Salzano, *avvocati*, i D. De Rosa,

– za talijansku vladu, G. Palmieri, u svojstvu agenta, uz asistenciju G. Albenzija, *avvocato dello Stato*,

– za Europsku komisiju, F. Clotuche-Duvieusart, M. Salyková i C. Sjödin, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: talijanski

**Presudu**

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 78. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice (SL 1992., L 302, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110.; u daljnjem tekstu: Carinski zakonik).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između društva Antonio Capaldo SpA i Agenzije delle dogane e dei monopoli – Ufficio delle dogane di Salerno (Agencija za carine i monopole – Carinski ured u Salernu, Italija) (u daljnjem tekstu: Carinski ured) o reviziji carinskih deklaracija.

## Pravni okvir

3 Članak 62. Carinskog zakonika predviđa:

„1. Pisane deklaracije podnose se na obrascu koji odgovara službenom primjerku propisanom za tu svrhu. Deklaracije moraju biti potpisane i sadržavati sve podatke koji su potrebni za primjenu propisa vezanih uz carinski postupak za koji je roba deklarirana.

2. Uz deklaraciju, prilažu se sve isprave koje su potrebne za primjenu propisa vezanih uz primjenu carinskog postupka za koji je roba deklarirana.”

4 Članak 65. tog zakonika glasi:

„Na zahtjev deklaranta carinska tijela mogu dopustiti izmjenu jednog ili više podataka u deklaraciji koju su već prihvatili. Izmjena ne smije imati za posljedicu da se deklaracija odnosi na drugu robu u odnosu na prvotno prijavljenu robu.

Međutim, izmjena se neće dopustiti kad se zahtijeva odobrenje nakon što carinska tijela:

(a) obavijeste deklaranta da namjeravaju pregledati robu, ili

(b) utvrde da su podatci netočni, ili

(c) prepuste robu deklarantu.”

5 Članak 78. tog zakonika propisuje:

„1. Carinska tijela mogu, po službenoj dužnosti ili na zahtjev deklaranta, izmijeniti deklaraciju nakon puštanja robe.

2. Carinska tijela mogu, nakon puštanja robe i radi utvrđivanja točnosti podataka navedenih u deklaraciji, provjeriti trgovačke isprave i podatke koji se odnose na uvozne ili izvozne radnje u vezi s tom robom ili naknadne trgovačke radnje u koje su te robe uključene. Takve provjere mogu se izvršiti u prostorijama deklaranta ili svake druge osobe koja je izravno ili neizravno poslovno uključena u navedene radnje ili u prostorijama bilo koje osobe koja posjeduje navedene isprave i podatke u poslovne svrhe. Tijela mogu također pregledati robu, ako je još uvijek dostupna.

3. Ako se revizijom deklaracije ili naknadnom provjerom utvrdi da su odredbe, koje uređuju određeni carinski postupak, bile primijenjene na temelju netočnih ili nepotpunih podataka, carinska tijela, u skladu s bilo kojim utvrđenim odredbama, poduzimaju potrebne mjere da bi se slučaj, sukladno novim raspoloživim podacima, uredio.”

## Glavni postupak i prethodno pitanje

6 Tijekom 2011. tužitelj iz glavnog postupka uvezao je iz Kine vrtne sjenice od kojih su neke sastavljene od željezne, a druge od aluminijske konstrukcije. Deklarirao ih je pod tarifnom oznakom 6306 12 00 00, kojom je propisana carinska stopa od 12 % za predmetnu robu. Naknadno ih je ponovno uvozio pod istom tarifnom oznakom.

7 Nakon unutarnje revizije, koju je provelo društvo za carinsko savjetovanje, tužitelj iz glavnog postupka ipak je smatrao da tarifna oznaka dodijeljena tim vrtnim sjenicama nije bila ispravna. Prema njegovu mišljenju, vrtne sjenice sa željeznom konstrukcijom trebale su biti razvrstane pod tarifnu oznaku 7308 90 99 00, za koju je propisana nulta carinska stopa, dok je za one s aluminijskom konstrukcijom pod tarifnom oznakom 7610 90 99 00 propisana stopa od 6 %.

8 Tužitelj iz glavnog postupka stoga je podnio dva zahtjeva carinskom uredu za, s jedne strane, reviziju njegovih carinskih deklaracija i, s druge strane, povrat iznosa koje, prema njegovu mišljenju, ne bi morao platiti na ime carina i poreza na dodanu vrijednost da je bila prihvaćena tarifna oznaka koju je on predlagao. Carinski ured odbio je te zahtjeve.

9 Tužitelj iz glavnog postupka osporavao je odluke o odbijanju navedenih zahtjeva pred Commissione tributaria provinciale di Salerno (Općinski porezni sud u Salernu, Italija). Carinski ured je pred tim sudom opravdao odbijanje tih zahtjeva tvrdeći, s jedne strane, da nije bio dužan prihvatiti zahtjev za reviziju koji mu je podnesen i, s druge strane, da je prihvaćeni tarifni broj bio ispravan. Kad je riječ o zahtjevu za reviziju, naglasio je da je uvoz iste vrste bio predmet fizičkog pregleda i da se tom pregledu carinski zastupnik koji je zastupao tužitelja iz glavnog postupka nije usprotivio.

10 Odlukom od 25. veljače 2015. Commissione tributaria provinciale di Salerno (Općinski porezni sud u Salernu) odbila je tužbu koja joj je podnesena, pri čemu je, u biti, preuzela argumente Carinskog ureda. Tužitelj iz glavnog postupka podnio je žalbu protiv te odluke pred Commissione tributaria regionale della Campania – sezione staccata di Salerno (Okružni porezni sud za Kampaniju, Izdvojeno vijeće u Salernu, Italija).

11 Osim toga, tužitelj iz glavnog postupka stranka je u drugim dvama različitim sporovima koji su također predmet žalbe pred potonjim sudom. Tako je, s jedne strane, podnio tužbu protiv odluke od 26. veljače 2015. koja se odnosi na sličan spor, kojom je Commissione tributaria provinciale di Salerno (Općinski porezni sud u Salernu) na sličan način odbila njegov zahtjev. S druge strane, u sličnom slučaju carinski ured podnio je tužbu protiv odluke od 15. lipnja 2015. kojom je potonji sud, u drukčijem sastavu, naprotiv prihvatio tužbu tužitelja iz glavnog postupka.

12 Sud koji je uputio zahtjev odlučio je spojiti ta tri predmeta u svrhu donošenja jedinstvene odluke.

13 U tim je okolnostima Commissione tributaria regionale della Campania – sezione staccata di Salerno (Okružni porezni sud za Kampaniju, Izdvojeno vijeće u Salernu) odlučila prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Sprječava li fizički pregled robe koja je izvršena u trenutku njezina uvoza pokretanje revizije utvrđenja iz članka 78. [Carinskog zakonika]?”

## Dopuštenost zahtjeva za prethodnu odluku

14 Talijanska vlada smatra da je zahtjev za prethodnu odluku nedopušten. Kao prvo, tvrdi da postavljeno pitanje nije relevantno za rješavanje sporova iz glavnog postupka. Naime, sud koji je uputio zahtjev pogrešno je smatrao da carinski ured nije pokrenuo postupak revizije. Zapravo, taj je ured pokrenuo taj postupak i donio zaključak koji je nepovoljan za tužitelja iz glavnog postupka, a da pritom nije smatrao da fizički pregled robe sam po sebi omogućuje da se isključi revizija izvršenih deklaracija.

15 Kao drugo, taj je sud povrijedio svoju dužnost time što nije poštovao obvezu da najprije provjeri je li carinski ured ispravno izvršio svoju diskrecijsku ovlast u okviru postupka revizije carinskih deklaracija.

16 U skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, samo je na nacionalnom sucu, pred kojim je pokrenut postupak i koji mora preuzeti odgovornost za sudsku odluku koja će biti donesena, da ocijeni koliko je, uvažavajući posebnosti predmeta, prethodna odluka potrebna kako bi bio u stanju donijeti svoju odluku te u kojoj su mjeri relevantna pitanja koja postavlja Sudu. Posljedično, ako se postavljena pitanja odnose na tumačenje ili ocjenu valjanosti određenog pravnog pravila Unije, Sud je u načelu dužan donijeti odluku. Iz navedenoga proizlazi da pitanja koja postavljaju nacionalni sudovi uživaju pretpostavku relevantnosti. Sud može odbiti odlučivati o prethodnom pitanju koje je postavio nacionalni sud samo ako je očito da zatraženo tumačenje nema nikakve veze s činjeničnim stanjem ili predmetom spora iz glavnog postupka, ako je problem hipotetski ili ako Sud ne raspolaže činjeničnim i pravnim elementima potrebnima za davanje korisnog odgovora na ta pitanja (presude od 16. lipnja 2015., Gauweiler i dr., C-62/14, EU:C:2015:400, t. 24. i 25.; od 2. listopada 2018., Ministerio Fiscal, C-207/16, EU:C:2018:788, t. 45. i od 19. prosinca 2019., Dobersberger, C-16/18, EU:C:2019:1110, t. 18. i 19.).

17 U ovom se slučaju postavljeno pitanje odnosi na usklađenost odluka koje su donijela nadležna nacionalna carinska tijela s člankom 78. Carinskog zakonika. U tim okolnostima, nije očito da zatraženo tumačenje prava Unije nema nikakve veze s činjeničnim stanjem ili predmetom spora iz glavnog postupka. Stoga, pretpostavka relevantnosti koju uživa zahtjev za prethodnu odluku nije oborena prigovorima talijanske vlade kojima se u biti dovodi u pitanje, s jedne strane, činjenični okvir koji sud koji je uputio zahtjev utvrđuje pod vlastitom odgovornošću i čiju točnost Sud nije dužan provjeravati i, s druge strane, zakonitost odluke kojom se upućuje prethodno pitanje, koju Sud također nije dužan ocjenjivati.

18 Stoga je zahtjev za prethodnu odluku dopušten.

## O prethodnom pitanju

19 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 78. Carinskog zakonika tumačiti na način da mu se protivi moguća revizija carinske deklaracije ako je predmetna roba prilikom prethodnog uvoza bila podvrgnuta, a da to nije bilo osporavano, fizičkom pregledu kojim se potvrđuje njezino razvrstavanje u carinsku tarifu.

20 Prvo, valja istaknuti da tekst odredbe članka 78. Carinskog zakonika ne sadržava nikakva ograničenja ni u pogledu mogućnosti da carinska tijela ponove reviziju ili naknadnu provjeru u smislu stavaka 1. i 2. tog članka, ni u pogledu poduzimanja potrebnih mjera tih tijela da bi se slučaj uredio kako je predviđeno stavkom 3. tog članka.

21 Drugo, sama svrha Carinskog zakonika, koja se sastoji u tome da se osigura ispravna primjena njime propisanih davanja, kao i specifična logika članka 78. tog zakonika, koja se sastoji u tome da se carinska procedura uskladi sa stvarnim stanjem, ispravljajući pogreške ili propuste tehničke naravi kao i pogreške u tumačenju mjerodavnog prava, predstavljaju razloge protiv tumačenja tog članka koje bi

išlo za time da se općenito isključi da carinska tijela provode revizije ili druge naknadne provjere carinskih deklaracija kako bi se prema potrebi uredio slučaj (presuda od 10. prosinca 2015., Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, t. 26. i navedena sudska praksa).

22 Za razliku od izmjene predviđene člankom 65. Carinskog zakonika, koju je deklarant izvršio jednostrano prije puštanja robe, revizija se obavlja nakon puštanja robe, čime se opravdava da carinska tijela raspolažu određenom marginom prosudbe u pogledu svrsishodnosti provođenja ili neprovođenja tražene revizije (vidjeti, u tom smislu, presudu od 20. listopada 2005., C-468/03, Overland Footwear, EU:C:2005:624, t. 66.).

23 Ostaje činjenica da je ta margina prosudbe ograničena.

24 Najprije, kada je podnesen zahtjev za reviziju, carinska tijela dužna su ispitati treba li provesti tu reviziju, uzimajući u obzir, među ostalim, materijalnu mogućnost ocjene osnovanosti tog zahtjeva i, nakon tog ispitivanja, ona moraju, ako nije predviđena mogućnost podnošenja pravnog lijeka, odbiti zahtjev deklaranta obrazloženom odlukom ili provesti zatraženu reviziju (vidjeti u tom smislu presudu od 20. listopada 2005., Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, t. 46. do 52.).

25 Zatim, ako se revizijom koju su proveli utvrdi da su odredbe koje uređuju dotični carinski postupak bile primijenjene na temelju netočnih ili nepotpunih podataka, carinska tijela moraju sukladno članku 78. stavku 3. Carinskog zakonika poduzeti potrebne mjere da bi se slučaj uredio, vodeći računa o novim raspoloživim podacima (presuda od 10. prosinca 2015., Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, t. 24. i navedena sudska praksa).

26 U tom pogledu, valja istaknuti da izraze „netočni ili nepotpuni podaci” iz tog članka 78. stavka 3. treba tumačiti tako da obuhvaćaju i tehničke pogreške ili propuste, ali i pogreške u tumačenju primjenjivog prava (presude od 20. listopada 2005., Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, t. 63. i od 10. srpnja 2019., CEVA Freight Holland, C-249/18, EU:C:2019:587, t. 32.). Slijedom toga, carinska tijela ne mogu odbiti zahtjev za reviziju samo zbog toga što uvoznik nije osporavao prethodni nadzor, a da pritom ne povrijede predmet članka 78. Carinskog zakonika.

27 Naposljetku, ako uvozne carine koje je platio deklarant premašuju one koje su zakonski utemeljene u trenutku plaćanja, mjera potrebna za ispravak može se sastojati samo od povrata preplaćenog iznosa (presuda od 20. listopada 2005., Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, t. 53.).

28 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da fizički pregled robe obavljen prilikom njezina uvoza ne može sam po sebi biti prepreka pokretanju postupka revizije carinske deklaracije predviđenog člankom 78. Carinskog zakonika.

29 Na postavljeno pitanje valja odgovoriti da članak 78. Carinskog zakonika treba tumačiti na način da mu se ne protivi pokretanje postupka revizije carinske deklaracije koje je njime predviđeno, iako je predmetna roba prilikom prethodnog uvoza bila podvrgnuta, a da to nije bilo osporavano, fizičkom pregledu kojim se potvrđuje njezino razvrstavanje u carinsku tarifu.

## Troškovi

30 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (osmo vijeće) odlučuje:

**Članak 78. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice treba tumačiti na način da mu se ne protivi pokretanje postupka revizije carinske deklaracije koje je njime predviđeno, iako je predmetna roba prilikom prethodnog uvoza bila podvrgnuta, a da to nije bilo osporavano, fizičkom pregledu kojim se potvrđuje njezino razvrstavanje u carinsku tarifu.**

Potpisi